

Een preek van J.C. Philpot: Het verordeneerde Koninkrijk
uitgesproken in Portsmouth op zondagavond 15 augustus 1841
overgenomen uit Bibliotheek Overjarig Koren 2^e jrg-1

“En gij zijt degenen, die met Mij steeds gebleven zijt in Mijne verzoeking. En Ik verordineer U het Koninkrijk, gelijkerwijs Mijn Vader dat Mij verordineerd heeft; Opdat gij eet en drinkt aan Mijne tafel in Mijn Koninkrijk, en zit op troonen, oordeelende de twaalf geslachten Israëls.” Lukas 22:28-30

Velen zijn er, die in theorie belijden te gelooven, hetgeen zij in de praktijk verloochenen. Dat ik mij nader verklare. Allen, die zich Christenen noemen, belijden, dat wij alleen kunnen zalig worden door het bloed en de verdiensten van Jezus Christus; maar wanneer wij komen tot wat die zaligheid is; wanneer wij verklaren op wat wijze die zaligheid plaats neemt, dan ontdekken wij al spoedig, dat dezelfde personen, die belijden te gelooven, dat de zaligheid alleen is door het bloed en de gehoorzaamheid des Lams, menselijke verdiensten en oefeningen van het vleesch daarmede vermengen.

Zoo wederom, zijn er weinigen onder degenen, die zich Christenen noemen, welke ontkennen, dat de kinderen Gods te wandelen hebben in de voetstappen van Jezus; dat ‘Hij ons een voorbeeld heeft nagelaten, opdat wij in Zijne voetstappen zouden wandelen;’ dat wij, slechts voor zoo verre wij Hem volgen in de wedergeboorte, den zin van Christus hebben, Zijn beeld op ons gestempeld is, en alzoo met regt en in waarheid naar Zijnen naam genoemd worden. Maar wanneer wij komen tot de omschrijving, en in bijzonderheden verklaren, wat het is te wandelen in de voetstappen van Jezus, en wat het zegt, den zin van Christus te hebben, den geest en den beelde van Christus op zich te dragen, dan bevinden wij, dat men schier zoo wijd verschilt in denkwijze aangaande den aard en natuur dezer plegtige waarheden, als er onderscheid bestaat in gestalte, gedaante en gemoedsgesteldheid tusschen den een en den ander.

Elke levende ziel nogtans zal vroeger of later door den Heiligen Geest onderwezen worden, om, elk in zijne mate, te wandelen in de voetstappen van Jezus. Welke begoochelingen haar moge omringen, welke strikken en snaren haar voor eene wijle tijds moge gevangen houden, wat duisterheid des gemoeds, ongeloof des harten, vleeschelijkheid, wereldschgezindheid of verwarring haar bij gelegenheid moge drukken en in verlegenheid brengen — elke levende ziel zal vroeger of later gegeven worden, te wandelen in de voetstappen van Jezus Christus.

De woorden over welke ik dezen avond wensch te spreken werden door den Heere van leven en heerlijkheid gesproken tot Zijne bedroefde discipelen, als Hij afscheid van hen nam voor Zijn heengaan. Zijn hart scheen bij deze bijzondere gelegenheid open, om hun al de geheimen mede te deelen, die er in Zijn binnenste huisvestten; en Hij sprak allerdiërbaarste woorden van onderrigt en raadgeving, niet alleen voor hen, maar ook ten onzen nutte; niet slechts tot stichting van Zijne jongeren, maar ook ten zegen van de geheele kerk van God, tot welke de Heilige Schrift zich zou uitstrekken. Het voor dit oogenblik niet gepast en nuttig keurende, om Judas in 't bijzonder aan te wijzen, wendt Hij Zich tot Zijne twaalf discipelen, en zegt: ‘Gij zijt degenen, die met Mij steeds gebleven zijt in Mijne verzoeking. En Ik verordineer u het Koninkrijk, gelijkerwijs Mijn Vader dat Mij verordineerd heeft; opdat gij eet en drinkt aan Mijne tafel in Mijn Koninkrijk, en zit op troonen, oordeelende de twaalf geslachten Israëls.’

Wij willen, onder de bekwaammaking des Heeren, deze woorden opnemen in de orde, gelijk zij daar voor ons liggen, wenschende dezelve zoo bevindelijk te behandelen als de gezegende Geest ons daarin zal onderrigten. De Heere Jezus had bij Zijne omwandeling op aarde verzoeking. Wij lezen (en het is eene opmerkelijke plaats) Hebr. 5:8: ‘Hoewel Hij de Zoon was, heeft Hij nogtans gehoorzaamheid geleerd uit hetgeen Hij heeft geleden;’ ja, zoo geweldig waren Zijne verzoeking, en zoo hevig en zwaar Zijn lijden, dat Hij ‘in de dagen Zijns vleesch, gebeden en smeeking tot Dengenen, die Hem uit den dood verlossen kon, met sterke roeping en tranen geofferd hebbende, verhoord is geworden uit de vreeze.’ Het gansche leven des Heeren, van de kribbe tot aan het kruis, was een leven van verzoeking, beproeving en lijden. Hij kwam in deze wereld met het uitdrukkelijk voornemen om te lijden; het was een gedeelte van Zijn Middelaars werk; Hem was een heilig lichaam toebereid, (Hebr. 10:5) opdat het zoude gefolterd worden en sterven; en eene vlekkelooze ziel, opdat die geheel bedroefd zou worden, tot den dood toe. (Matth. 26:38).

I. Het woord verzoeken in den tekst, is niet alleen van toepassing op datgene, wat men gemeenlijk door die uitdrukking verstaat; dat is, aanblazingen des satans, aanvallen van den vorst der duisternis; maar het woord wordt somtijds in de Schrift gebezigd onder de beteekenis van beproevingen. Zoo wordt er gezegd, dat God Abraham verzocht; (Gen. 22:1), maar Hij kon Abraham niet verzoeken op eene wijze om hem tot het kwade te lokken. — God is niet de Werkmeester van de zonde; dat zij verre, Hij kan Zijn volk niet tot het kwaad verzoeken; Hij kan de zonde niet in eens menschen hart invoeren. Krachtig en beslissende spreekt de Apostel Jacobus ten dezen aanzien: ‘Niemand, als hij verzocht wordt, zegge: Ik word van God verzocht, want God kan niet verzocht worden met het kwade, en Hij zelf verzoekt niemand.’ (Jac. 1:13). Het is een ontzagelijke misslag, eene verdoemelijke, vervloekte leer, dat God de Autheur der zonde zou zijn; en al de plaatsen, voor dat gevoelen bijgebracht, worden of niet goed verstaan of verdraaid en omgekeerd. ‘Het kwaad’, dat de Heere gezegd wordt ‘te scheppen’, (Jes. 45:7) en ‘te doen’ (Amos 3:6) is geen zedelijk kwaad, maar verdrukking, en voornamelijk, gelijk blijkt uit den samenhang der tekst, de geesel des krijgs. ‘Ik maak den vrede, en schep het kwaad.’ Hij brengt den olijftak des vredes, en het zwaard. ‘Zal de bazuin (de bazuin des krijgs) in de stad geblazen worden, dat het volk niet siddere? Zal er een kwaad in de stad zijn, (niet in des menschen hart, maar de geesel van den krijg, hongersnood of ziekte in de straten) dat de Heere niet doet. Gewisselijk de Heere Heere zal geen ding doen, ten zij Hij Zijne verborgenheid aan Zijne knechten, de profeten, geopenbaard hebbe.’ Maar wanneer en waar heeft Hij hun ooit geopenbaard, dat Hij, of de zonde in het eerste schiep, of bij voortdoring in eens menschen hart inprentte? Zulk eene leer zoude ook geene plaats vinden in de hel zelve. De duivelen weten te wèl dat zij rein geschapen werden, en dat de heilige Jehova hen niet maakte datgene, wat zij nu zijn. Zulk eene God hoonende leer, zulk een Godslanderende leugen, kan nergens huisvesten, dan in het bedorven verstand van ketters. Wanneer Hij Abraham verzocht dan beproefde Hij hem — want dat is de eigenlijke beteekenis der woorden — Hij stelde zijn geloof, zijn liefde en gehoorzaamheid op de proef. Alzoo worden de heiligen van het Oude Testament, welker de wereld niet waardig was, gezegd (Hebr. 11:37) ‘verzocht’ te zijn geworden, waar uit het verband duidelijk blijkt, dat het beproeving beteekent: ‘Zijn gesteenigd geworden, in stukken gezaagd, verzocht, (of door vervolgingen beproefd om hunne belijdenis te doen verlaten) door het zwaard ter dood gebracht.’ En zoo geloof ik, dat het woord ‘verzoeken’ in den tekst, niet slechts te kennen geeft verzoeken in hare eigenlijke beteekenis, dat is verzoeken des satans als de vorst der duisternis, maar evenzoo wat wij meer bijzonderlijk verstaan door het woord beproevingen.

De discipelen, als volgers van hunnen Heere, beidden vele beproevingen, en dat zoo wel de wederspanning, vijandschap en haat der naamchristenen, als de bespottung en verachting der vervolgende wereld. De Schriftgeleerden en Farizeën, die ten tijde des Heeren de groote meerderheid van de uitwendige kerk vormden, behandelden allen, die beleden volgers te wezen van Jezus, gelijk hunne nakomelingen in latere tijden en ook nu de ware discipelen des Heeren onthalen: — zij wierpen ze uit de Synagoge, en bezwalkten hunne namen met smaad en schande. Deze zware beproeving verdroegen de discipelen, en bleven steeds deelgenooten van Jezus beleedigen en smaadheid. Wij lezen van degenen, die zijn als de steenachtige plaatsen, die het Woord met vreugde ontvangen en vrucht dragen voor eenen tijd; maar als verdrukking of vervolging komt om des Woords wil, zoo worden zij terstond geërgerd en vallen af. De discipelen waren hiervan de keerzijde. Doch sommigen gaan verder dan die van steenachtige plaatsen; zij kunnen vergeleken worden bij hen, van wien wij in Joh. 6 lezen, dat zij, overtuigd door de wonderen van Jezus, geloofden, dat Hij de Messias was, en Hem beleden te volgen gelijk Zijne discipelen, tot dat Hij hun aanzeide, dat zij, indien zij Zijn vleesch niet aten en Zijn bloed niet dronken, geen leven hadden in zich zelve. Zoo lang Hij wonderen wrocht in hunne lichamen te voeden en hunne krankheden te genezen, volgden zij Hem niet tegenstaande smaadheid en vervolging; maar zoodra Hij hen voorhoudt de verborgenheden der levende Godzaligheid, en de noodzakelijkheid eener bevindelijke Godsdienst, ‘gingen velen van hen terug, en wandelden niet meer met Hem’. (Joh. 6:66.) Maar de discipelen trotseerden elken storm — vervolging van buiten en ongeloofigheid van binnen, de boosaardigheid van vijanden, en de verraderij van valsche vrienden.

Zij bleven met hunnen Heere, hoe ook gehaat, verachten vervolgd: zij bleven dragen hun deel dier uitwendige beproevingen, die Hij te torsschen had, hunne maat dier smaadheid, die op Hem gelegd werd, en werden van menschen gehaat, om Zijns naams wil. Dus bleven zij met Hem in Zijne verzoeken, werden niet ter eener zijde afgetrokken door vriendelijke toelagchingen, noch ter anderer zijde weggedreven door fronselen; zij werden niet afgeschrikt door de dreigingen der belijdende kerk, schoon die hen ook aanzagen voor zotten, of antinomianen, discipelen van een vraat en wijnzuiper, noch weggevoerd door de eigengerechtigheid hunner harten; niet terug gestooten door de moeilijkheden en beproevingen van den weg; maar onderwezen door den Geest, door Welke Petrus zoo uitermate bekrachtigd werd, wanneer hij zeide: ‘tot wien zullen wij gaan,

Heere! Gij hebt de woorden des eeuwigen levens', kleefden zij den Heere aan in geloof en liefde, ondersteund door Zijne kracht van af te vallen, (want 'degenen, die de Vader Hem gaf, bewaarde Hij') en zoo bleven zij volhardden tot het einde.

Doch, hoewel het woord 'verzoeken' ook uitwendige beproevingen in zich sluit, zoo is het niet te min van bijzondere toepassing op die van eene inwendige natuur.

De satan stelde al zijne wapenen op den Zoon van God aan. Hij werd toegelaten Hem ten uiterste te beproeven. Het was naar den raad en het voornemen Gods, dat Zijn zeer geliefde Zoon zou verzocht worden, gelijk als wij; en indien gij Godes zijt, zoo zal u geene verzoeking benauwen, welke den Heere van leven en heerlijkheid niet omringde. Worden wij somtijds verzocht om de Voorzienigheid Gods te betwijfelen? — De Heere Jezus werd op evangelijke wijze verzocht, toen de satan tot Hem zeide: 'Zeg dat deze steenen brood worden'. Worden wij verzocht tot een ijdel vertrouwen en vermetelheid? — De Heere van leven en heerlijkheid verdroeg hetzelfde, wanneer de vorst der duisternis tot Hem zeide: 'Indien Gij Gods Zoon zijt, zoo werp u zelve nederwaarts'. Worden wij dikwijls verzocht om ons kindschap Gods te wantrouwen? Of somtijds met benauwend ongeloof geoefend en door vrees gejaagd, dat wij misschien slechts de Godsdienst belijden, zonder derzelve bevindelijke kracht in onze harten te gevoelen? Deze zelfde verzoeking bragt de satan tegen den Heere in, als hij zeide: 'Indien Gij Gods Zoon zijt!' — Gelijk Hart zegt: 'O, welk een indien was dat!' Worden wij verzocht om den Heere den rug toe te keeren om den wille van hetgeen de wereld ons aanbiedt? — De Heere Jezus werd eveneens verzocht, toen de satan tot Hem zeide, dat hij Hem alles wou geven wat hij Hem voorstelde, toen hij den Zaligmaker op den top des bergs geleid had. Worden wij verzocht om ons van den waren God af te keeren en de afgoden te dienen? — De Heere van leven en heerlijkheid werd eveneens verzocht, toen de satan in zijnen helschen hoogmoed en vervloekte onbeschaamdheid den Zoon van God voorstelde, om hem te aanbidden. De Zoon van God den satan aanbidden! — 'Maar', zegt welligt iemand: werd de Zoon van God verzocht gelijk als ik? Hoe kan dat zijn? Hij was rein, onbevlekt en heilig; en ik ben van het hoofd tot de voet zool vol van verdorvenheden. De Heere van leven en heerlijkheid had eene volmaakte, ongevallene natuur, een heilig menschelijk ligchaam, en eene heilige menschelijke ziel, aangenomen in vereeniging met Zijne Godheid; maar ik heb eene gevallene natuur, vuil naar het ligchaam en bezoedeld van ziel. Kan er wel eenige gelijkheid bestaan in onze verzoeken?' Nu, ik vraag u, wat het is in u, dat den last der verzoeking voelt, wanneer de satan zijne Gods-lasteringen in uw gemoed werkt? Hebt gij in u niet een grondbeginsel, dat met afschrik terug deinst van de verzoeking, wanneer hij in uw gemoed zoekt in te blazen zijne helsche vijandschap en boosaardigheid tegen God? Is er niet iets in u, dat smart gevoelt, (ik zou haast zeggen) gefolterd en gepijnigd wordt, onder deze vurige schichten? Is het niet de nieuwe natuur? en is die natuur niet heilig en onbevlekt? Is zij niet uit God geboren, en daarom zoo heilig en rein als God Zelf? Juist op dezelfde wijze als uwe reine en heilige natuur, die uit God geboren is, bedroefd en benaauwd wordt door de vurige pijlen des satans, zoo was de heilige ziel van den Heere Jezus en tienduizendmalen meer gefolterd en bedroefd door de verzoeken des satans, die Zijn rein en heilig gemoed werden voorgesteld. De discipelen verzaakten hunnen Heere niet, hoe pijnlijk zij ook door deze verzoeken overvallen werden; ja, wat meer is, naar de mate van hun geloof namen zij persoonlijk deel aan dezelve, en hadden medegevoel met Hem; en werden, ofschoon in veel mindere mate, door de pijlen van denzelfden boog gewond. En alzo blijven ook thans de discipelen met Jezus in Zijne verzoeken, door als leden met hun Verbondshoofd te lijden en te verdragen, en wandelen voor het grootste gedeelte in een dagelijks pad van smart en droefheid, — dagelijks verzocht door den satan, de wereld en hun eigen boos hart; dagelijks verzocht om alles te doen waarvan hunne geestelijke natuur terugdeinst; dagelijks aangevochten om te doen dingen, die hatelijk zijn in de oogen van een reinen God; maar ook evenzoo voor hen, wanneer zij eenigszins bij hun hart zijn.

Maar als deze nu de eenigste discipelen zijn, die geoefend worden door verzoeken, en volstandig blijven in hun mededeelgenootschap aan het lijden van Christus, hoe is dit dan een tweesnijdend zwaard, om duizende vermete naam-Christenen af te houwen! Hoe vele honderden van belijders zijn er, die nooit, nooit zuchten onder verzoeken! Welk eene menigte, die met bittere spottennij bestrijden en met eene tong als een uitgetrokken zwaard bevechten het volk van God, dat geoefend wordt met verzoeken! Hoe velen zouden gaarne elken regel uit den Bijbel scheuren, die spreekt van verzoeken, die in den weg der heerlijkheid liggen! Maar ook snijdt deze tekst, als een scherp zwaard, alle belijders af, die belijden volgelingen van Jezus te zijn, die van geene verzoeken weten, en niet met Jezus blijven in Zijne verzoeken.

II. ‘En Ik verordineer u het Koninkrijk, gelijkewijs Mijn Vader Mij dat verordineerd heeft’. Wien is dit Koninkrijk toegelegd? Den vermetelen, den hoogmoedigen, den geveinsden, en den eigen geregtigen? — Neen, dezen niet. ‘Ik verordineer u’ — ‘u’ die met Mij steeds gebleven zijt in Mijne verzoeking;’ die verzocht en geoefend wordt; u, die wandelen in de paden der verdrukking; u, die de voetstappen drukken van eenen lijdenden Jezus; u, die kennis hebben aan de pijnlijke oefeningen van verzoeking, en nogtans met kracht versterkt zijt geworden in den inwendigen mensch, om tot den bloede toe tegen te staan, strijdende tegen de zonden’, zoo dat gij niet door dezelve vervoerd of overmeesterd wordt. Wat Koninkrijk is dit? — Het is hetzelfde Koninkrijk dat de Vader aan Jezus gegeven heeft: ‘Ik verordineer u het Koninkrijk, gelijkewijs Mijn Vader dat Mij verordineerd heeft.’ En hoedanig is het Koninkrijk, hetwelk God de Vader Zijnen geliefden Zoon verordineerd heeft? Is het om te zitten op eenen troon, gelijk een aardsche monarch? Te dragen eene kroon, te zwaaijen een scepter? — ‘Mijn Koninkrijk,’ zeide Jezus, ‘is niet van deze wereld’. (Joh. 18:36) Het Koninkrijk van den Heere van leven en heerlijkheid was om een einde te maken aan de zonde, ‘den dood te vernietigen, en te niet te doen dengenen, die ‘t geweld des doods had, dat is, den duivel;’ om op eene geestelijke wijze te regeeren in de harten van Zijne uitverkorenen; om Koning te zijn in Zion, en te heerschen over de gewillige genegenheden Zijner onderdanen; — een Koninkrijk van gerechtigheid en vrede, en blijdschap in den Heiligen Geest; een Koninkrijk van genade opgerigt in het hart door den gezegenden Geest; een geestelijk Koninkrijk, hetwelk niemand kan zien of daar in gaan, tenzij hij door den Geest Gods worde wedergeboren. Mijn Koninkrijk is een geestelijk Koninkrijk, en bestaat in een volk te hebben, dat Hem ziet, gelijk Hij is; een volk, om Hem te verheerlijken; een volk om Hem te beminnen; en een volk om door Hem bemind te worden. Een Koninkrijk van deze aarde en van dezen tijd, kan voor vorst en onderdaan niet hetzelfde zijn. Waar de aardsche koning zijn koninkrijk aan zijne onderdanen mededeelt en overgeeft, daar zou het ophouden een koninkrijk te zijn, en het zou worden een republiek. Doch zoo is het niet met het geestelijk Koninkrijk: Jezus verkleint Zijne eigene genade niet door die Zijnen volke mede te deelen, noch vermindert het Zijne eigene blijdschap door die in hunne harten uit te storten, noch maakt het Zijne eigene heerlijkheid karig door hen daaraan deelgenooten te maken. De zon heeft niets van haar licht en hare warmte verloren door de tallooze millioenen stralen, die sedert hare eerste wording van haar zijn uitgegaan. Noch verliest de heerlijke Zon der gerechtigheid iets van de volheid, die in Hem is, door van Zijne genade en heerlijkheid mede te deelen. In Hem woont al de volheid der Godheid ligchamelijk, onuitputtelijk, onuitledigbaar. Het Koninkrijk dan, hetwelk Hij Zijnen beproefde en verzochte discipelen verordineert, is het Koninkrijk van genade in het hart, het Koninkrijk Gods in de ziel; Jezus tegenwoordigheid daar binnen; de openbaring van dat Koninkrijk, waarvan gesproken wordt bij Daniël 2:44, als opgerigt op de puinhoopen van een ander koninkrijk, wanneer het dat in stukken gebroken heeft.

Dus bereiden verzoeking den weg tot het Koninkrijk; verzoeking zijn de noodzakelijke en onvermijdelijke voorloopers van het Koninkrijk. Juist gelijk de steen, uit den berg zonder handen afgehouden, viel op de voeten van het beeld, en ‘het ijzer, het koper, het leem, het zilver en het goud vermaalde,’ zoo zijn het de verzoeking, vallende op ons, staan in ons zelve, die dat beeld onzer afgoderij in stukken breken, en onzen hoogmoed, onze sterkte, onze heiligheid, onze regtvaardigheid, en al onze vleeschelijke Godsdienst doen worden ‘gelijk kaf van de dorschvloeren des zomers’. Zoo banen verzoeking den weg voor de openbaring van de oprigting van dat inwendig Koninkrijk, hetwelk in der eeuwigheid niet zal verstoord worden. Verzoeking zijn, gelijk een scherp lancet, dienstbaar, om het levensbloed dier ontzaggelijke vermetelheid onder de belijders uit te laten. Ter neder gedrukt door verzoeking, wordt het bij de ziel een kermen en zuchten tot Jezus, dat Hij tot deze winden en golven zoude zeggen: ‘Zwijgt! weest stil!’ Deze verzoeking, althans, bezigt de Heere des tempels tot een geesel van touwtjes, om uit te drijven de geldwisselaars en de handelaars, door hun geld uit te storten, en de tafelen in hun harte om te keeren. Wij lezen, dat wij ‘door vele verdrukkingen moeten ingaan in ‘t Koninkrijk Gods’ — dat is, het Koninkrijk der genade, gelijk dat bevindelijkerwijs in de ziel geopenbaard wordt. In dat zelve in te gaan, om bevindelijk deszelfs Goddelijke uitwerkselen te kennen, te zien, te gevoelen en te verwezenlijken, is niet mogelijk, dan door verdrukkingen. Verzoeking en verdrukking zijn het Koninkrijk niet, maar zij liggen zóó in den weg, dat er geen ingaan in het Koninkrijk mogelijk is, zonder door dezelve heen te gaan. De modder en het slijk kunnen nimmer gezegd worden den weg te zijn, ofschoon zij zich zoodanig op den weg bevinden, dat de reiziger onmogelijk dezelve vermijden kan. Welke hoogklinkende woorden men ook bezige aangaande de vrijheid van het Evangelie, en hoe zelfvertrouwende zij mogen zijn omtrent hun staan in die vrijheid, hunne vrijheid is losbandigheid en bedrog, tenzij het Koninkrijk Gods in hunne zielen is opgerigt geworden door den Heiligen Geest. En wanneer zij de inwendige openbaring van dat Koninkrijk zijn deelachtig geworden, hebben zij kennis aan verzoeking. Neen, geen onbeproefde, ongeoefende belijder, wist immers iets van dit

inwendig Koningrijk van vrede en vreugde in het gelooven. Zijn vrede is die van den sterk gewapenden, welken zijn hof bewaart, en die al wat hij heeft in ruste houdt.

Daarbij, waar het Koningrijk wordt opgerigt brengt het zichtbare, kennelijke uitwerkselen te weeg. Of zouden zij, die slaven der lusten zijn, iets van dit Koningrijk weten? Wordt de kracht van dit Koningrijk bevonden door hen, die gewikkeld zijn in vermetelheid, of vervuld met hebzucht, of gemeenschap hebben met Geestledige belijders? Zoo iemand het Koningrijk Gods in zich geopenbaard hebbe, is hij meer of minder kennelijk een nieuw schepsel. Het heeft hem afgezonderd van eene wereld, dood in de belijdenis, en hem eeniger mate in gemeenschap gebragt met den Heere van leven en heerlijkheid.

De onderdanen van dit Koningrijk zullen steeds van alle zijden uitschieten. De duivel zoekt met al zijne helsche kwaadaardigheid de zielen der deelgenooten van dit Koningrijk te kwellen en te plagen. Zij, die den naam hebben van te leven, terwijl zij dood zijn voor God, en eenen vorm van Godzaligheid, terwijl zij in- en uitwendig derzelve kracht verloochenen, zullen bittere pijlen schieten op de onderdanen van dit Koningrijk. Hoofdige, denkbeeldige Christenen, met vrijheid op hunne lippen en slavernij in hunne harten; antinomianen, met hunne dichtgeschroeide consciëntie; formulisten, met hunne gemakkelijke zorgeloosheid, allen, van welken naam en staat, die eene gevoelige bevindelijke Godsdienst haten en verachten, en die, onder welke belijdenis ook, eene inwendige! verborgene overtuiging met zich omdragen, dat zij niets weten van Goddelijke onderwijzingen en ontdekkingen — die allen leggen in het verborgen of openbaar hunnen boog tegen hen, die steeds blijven met Jezus in Zijne verzoeking, en wien Hij een inwendig Koningrijk van genade en kracht verordineerde. Neen, sommigen van de scherpste en meest vergiftigste pijlen worden ontleend uit den pijlkoker van 's menschen ongeloovige en wantrouwende natuur. Maar de Zoon van God heeft Zijnen verzochte volgelingen een Koningrijk verordineerd, en dat steunt op eeuwige besluiten en verbondsgetrouwigheden.

III. Echter zijn er twee omstandigheden met de bevindelijke bezitting van dit Koningrijk. Het eerste is een eten en drinken aan Christus' tafel en Zijn Koningrijk verbonden. Hiervan is de tafel van des Heeren Avondmaal eene loutere type, een zinnebeeld. Deze tafel schijnt twee dingen aan te wijzen: de voorsmaak der gelukzaligheid hier beneden, en het volle genot der heerlijkheid daarboven. Gelijk het Koningrijk van Christus hier beneden een aanvang neemt en boven voltrokken wordt, met genade begint en in heerlijkheid eindigt, zoo ook is de tafel, aan welke de onderdanen van dit Koningrijk eten en drinken, zoowel hier beneden als daar boven toegerigt. Deze tafel gelijk zij op aarde wordt toebereid, is een feest, hetwelk Hij Zijnen vrienden maakt, naar die woorden van Salomo: 'Eet, vrienden! drinkt, en wordt dronken, o liefsten!' En zoo zeide Hij tot Zijne discipelen: 'Ik heet u niet meer dienstknechten; want de dienstknecht weet niet wat zijn heer doet; maar Ik heb u vrienden genoemd: want al wat Ik van Mijnen Vader gehoord heb, dat heb Ik u bekend gemaakt.' (Joh. 15:15) Deze tafel is toebereid met alle zegeningen, die een arme, nooddruftige, naakte ziel kan begeeren. Daar is bloed, om van zonde te reinigen en die uit te wisschen; gerechtigheid om ons te regtvaardigen van alles, waarvan wij niet kunnen regtvaardig worden door de Wet van Mozes; genade, genoegzaam tegen over al onze behoeften; kracht, voor al onze zwakheden; almacht, om ons in al onze verdrukkingen te hulp te komen; heerlijkheid, reeds bij voorbate geschonken, opdat wij Zijne heerlijkheid aanschouwen en naar hetzelfde beeld zouden veranderd worden. Maar wij moeten tot deze tafel komen arm, hongerig, nooddruftig, naakt en verlegen. Wij lezen (Luk. 14:16) van een zeker mensch, die een groot avondmaal bereidde en velen noodde. Maar wie kwamen tot dit feest? — Alle rijken en gegoeden 'begonnen zich eendragtelijk te verontschuldigen.' De een had een stuk lands gekocht, en moest dat bezien, en zijnen tegenwoordigen staat en bekwaamheid tot verbetering onderzoeken. Hij had geen zin te komen. Een ander, een rijke landbouwer, had juist vijf jok ossen gekocht, en had begeerte om heen te gaan en te zien, of zij dien prijs waardig waren en aan zijn voornemen voldeden. Hij vroeg derhalve verontschuldiging. Een derde had zoo even eene vrouw getrouwd, en die kon hij onmogelijk verlaten. Hunne begeerten en neigingen gingen derwaarts niet uit. Behoeften en honger had hen niet gepast noch hunkerende gemaakt tot dit feest. En wie kregen deelgenootschap aan het avondmaal? — De arme, de verminkte, de kreupele, en de blinde!

Zoo is het geestelijkerwijs. Deze tafel is toegerigt voor degenen, die trek en begeerte hebben; maar deze begeerte wordt alleen voortgebragt door verzoeking. Het is in het geestelijke gelijk het in het natuurlijke is. Arbeid wekt de begeerte tot spijs. Zij dus alleen, die arbeiden onder krachtige verzoeking, die zwoegen en zweeten van wege de moeilijkheden van den weg, de engheid van het pad; — de hobbelachtigheid en

ruwheid van den weg, hebben begeerte tot deze Hemelsche tafel gewrocht. Het zijn de wegwijnende pelgrims alleen, die behoefte hebben, om gevoed te worden met het bloed en de liefde des Lams, hunne zielen te vergasten aan Zijne heerlijke gerechtigheid, en zegenrijk in hunne harten bevestigd te worden in de genade van Christus, de liefde Gods, en de gemeenschap des Heiligen Geestes. Alleen zij, die arm van geest zijn, die hongeren en dorsten naar Hemelsche spijs; en wier hijgende zielen uitroepen naar den levenden God, hebben wezenlijke behoefte, om als verwachte gasten aan te zitten aan de bruiloftstafel, bekleedt met den mantel der toegerekende gerechtigheid. Zij, die nedergedaald zijn tot den hongersnood, kunnen zich niet, gelijk de doorvoede, vergenoegen met een enkel gezigt van de kost des Evangelie's, gelijk die wordt toegerigt in de beloften der Heilige Schrift, maar zij begeeren die te gebruiken, derzelver zoetheid te genieten en voeding en kracht daar uit te trekken. Des Heeren Heilig Avondmaal, welker aanneming en gebruiken sommigen de som en het wezen van alle Godsdienst en bijkans een vrijbrief tot den hemel achten, is slechts eene type en afschaduwing van dit geestelijke feestmaal. Het is zoo, in het geloof ontvangen, is dat Sacrament eene gezegende instelling Gods, ofschoon het een zwak en onvolmaakt zinnebeeld is van het eten aan die tafel, welke geestelijkerwijs voor de armen en nooddriftigen gereed gemaakt is. Maar daar is eene tafel boven toegerigt, gelijk hier beneden, en de gasten aan de eene zijn de aannemelijke gasten aan de andere. Op beide tafels is dezelfde spijs opgedischt, want de eene is maar een voorsmaak van de andere. Liefde is de spijs hier beneden, en liefde is de spijs daarboven. Maar hier worden slechts druppelen en kruimkensen van de Hemelsche tafel, en dan nog slechts zelden en spaarzaamlijk gegeven; daar boven wordt het volle feestmaal genoten. Hier bederft krankheid vaak de spijs voor den arme, en ongelooft doet dikwerf het vette tusschen de tafel en den mond wegvallen; daar is niets tusschen komende om eeuwig en onuitsprekelijke genietingen te benadeelen. De menschen mogen spreken van de vreugde en het heerlijke des hemels, en zich ontzaggelijk bedriegen, door te meenen daaraan deel te zullen hebben; maar niemand zal aanzitten aan de bruiloftstafel des Lams de bruid, de vrouw van het Lam (Open. 19:7.) die met Hem steeds gebleven is in de verzoeken, en uitkwam, meer dan overwinnaars zijnde, door Hem, die haar liefhad en Zich zelve voor haar overgaf.

IV. Doch er wordt nog eene andere belofte verbonden aan het blijven met Christus in Zijne verzoeken. — ‘En zit op troonen oordeelende de twaalf geslachten Israëls.’

Het woord troon geeft niet iets te kennen van eene aardsche natuur, noch wijst aan eenige tijdelijke waardigheid. Het is menigmaal gezegd, en vele Schriftuurplaatsen zijn bijgebracht om te bewijzen, dat de heiligen van Christus een aardsch koninkrijk zullen bezitten, en op troonen van tijdelijke magt en gezag heerschen; maar wat troost zou het de levende ziel geven om, volgens de verklaring van hen, die zoo letterlijk de onvervulde profetiën uitleggen, te zitten op een aardschen troon. Zou het vooruitzigt van zulk eene toekomstige aardsche magt en waardigheid de hijgende begeerten van het hart voldoen, Christus dierbaar maken, den last der zonden wegnemen, of de ziel ondersteunen en schragen onder de stormen en gevaren van het tegenwoordige leven? Neen, wat de levende ziel begeert is te zitten in de hoogste plaatsen met Christus, met zijn hoofd te leunen op Christus schoot, en begunstigd te zijn met zoete en heilige gemeenschap met den Heere van leven en heerlijkheid.

Deze troonen zijn dus geene troonen van aardsche heerschappij. Jezus zeide (Openb. 3:21): ‘Die overwint, Ik zal hem geven met Mij te zitten in Mijnen troon, gelijk als Ik overwonnen heb, en ben gezeten met Mijnen Vader in Zijnen troon.’ Uit deze belofte van Jezus leeren wij twee dingen. 1. Dat het zitten op eenen troon, niet bepaald is verbonden aan de discipelen, die Hem, terwijl Hij op aarde was, volgden; de belofte is: ‘die overwint;’ ten 2den leeren wij daaruit, dat deze troon niet van eene aardsche, tijdelijke natuur is. Zit Jezus dan nu op zulk eenen troon? Is het niet een geestelijke troon, eene heerschappij van genade en heerlijkheid? En gelijk de tafel zoo ook neemt de troon hier beneden eenen aanvang. Op aarde begint de voorsmaak der heerschappij, zoo wel als de eerstelingen van blijdschap.

Wanneer dus verzoeken hard op de ziel gedrukt hebben, wanneer deze verzoeken zijn begeerte naar geestelijk voedsel hebben opgewekt, wanneer de Heilige Geest hem als een gast gebragt heeft tot het geestelijk feestmaal, en Hij aan Christus tafel nederzit, geestelijkerwijs het vleesch en bloed van den Zoon van God etende en drinkende, dan zit hij op eenen troon, eenigermate deelachtig wordende die heerlijkheid, welke hier namaals zal geopenbaard worden. Hij, die de zonde overwint, het eigen zelf verloochent, de wereld veroverd, en den satan wederstaat, zit geestelijkerwijs op eenen troon; en, gelijk hij dus in Christus kracht alleen kan overwinnen, zoo kan gezegd worden met Christus zitten op Zijnen troon. Christus overwon door lijden, vernietigde den dood door te sterven, voldeed der wet door derzelver eindelijke straffen te ondergaan,

onttroonde den satan door een weinig minder te worden dan de Engelen, maakte eene einde aan de zonde door dezelve in Zijn ligchaam te dragen op het hout, en overwon de wereld door gekruist te worden door derzelver overheden en regeerders. Hij overmeesterde door zwakheid, en overwon door lijden. En zoo kunnen Zijne discipelen, door met Hem te lijden ook met Hem heerschen; en door geduriglijk met Hem te blijven in Zijne verzoeking, en door Zijne kracht uit dezelve verlost te worden, zitten zij op Zijnen troon van genade hier en op eenen troon van heerlijkheid hier namaals.

Maar zij worden in den tekst gezegd, te zitten op eenen troon met een bijzonder voornemen — om te oordeelen ‘de twaalf geslachten Israëls’.

Letterlijk genomen, kan dit niet waar zijn. De geslachten der twaalf stammen zijn verloren geraakt; zelfs hunne namen zijn der vergetelheid prijs gegeven. De tien stammen zijn gevankelijk weggevoerd door Salmaneser, koning van Assyrië, (2 Koning. 17:23) en zijn nimmer wedergekeerd; en de twee overige stammen zijn, na de verwoesting van Jeruzalem door de Romeinen, door de gansche wereld verstrooid: zoo dat de twaalf stammen niet meer een letterlijk en nationaal bestaan hebben. Als dan de tafel, aan welke de discipelen aanzitten een geestelijke disch is, en de troon waarop zij zitten eene geestelijke troon is, dan moet noodzakelijk volgen, dat de personen, welke zij oordeelen, en het oordeel hetwelk zij uitoefenen, ook geestelijk moet verstaan worden.

Derhalve moeten deze ‘twaalf stammen’ de geestelijke familie Gods beteekenen; of de belijdende gemeente van Christus hier beneden. De twaalf stammen van Israël schijnen eenige geestelijke betrekking te hebben op de verschillende bevindingen van Gods volk. Al de kinderen Gods worden niet zoo juist in dezelfde paden geleid; en ofschoon er familietrekken in allen te onderkennen zijn, zoo verschillen nochtans aller aangezichten. Sommigen worden in het eerst in diepe overtuigingen en zielsbenaauwdheden gedompeld; anderen leeren het kwaad der zonde en hunnen eigenen staat als zondaars meer langzaam en bij opklimming verstaan. Sommigen hebben te gaan door menigerlei pijnlijke aardsche verdrukkingen en benaauwdheden; anderen gaan dit leven door met minder tijdelijke beproevingen. Sommigen hebben eene diepe kennis van hunne eigene harten, eene regtzinnige bevatting van de waarheid, en een scherp oordeel over menschen en zaken; terwijl anderen van het levende geslacht slechts weinig schijnen te weten van zich zelve, veel minder van anderen. Sommigen zijn aangenaamlijk voor zich zelve verlost geworden door eene gezegende openbaring van den Zoon van God, waardoor zij ten volle zijn uitgebragt tot de zegeningen des Evangelies; anderen zijn minder krachtig en duidelijk uitgeholpen geworden, en valt het zeer moeilijk hunne roeping en verkiezing vast te maken. Sommigen zijn beweldadigd met een sterk geloof en eene groote mate van kinderlijk vertrouwen; anderen worden genoegzaam verteerd door twijfelingen en vreeze door al hun leven. Sommigen ontvangen vergeving in het eerste, en, hunne kindsche dagen zijn hun het beste; anderen ontvangen hunne vergiffenis in latere dagen en de uitgangen huns levens zijn voor hun het helderste. Sommigen worden bewaard in eenen weg, welke voor God en de menschen bestaanbaar is; anderen waggelen en struikelen bovenmate, tot beangstiging van hunne eigene zielen, en onteering van de zake Gods. Sommigen hooren en nemen de waarheid aan van hun eerste begin; en anderen ontvangen daar slechts een gezigt en gevoel van bij het einde hunner dagen. Sommigen blazen hunne zalige ziel uit in de volle triomf des geloofs; anderen, ofschoon zij de Zon der gerechtigheid aanschouwden, sterven met een donker gemoed.

Aldus schijnt Gods volk verdeeld te zijn in geslachten of stammen, want wij vinden niet, dat ieder persoon in de gemeente ‘Gods eene bevinding heeft, hem bijzonder eigen, maar dat er zekere klassen zijn, waarin de gansche familie kan verdeeld worden: de bevinding van een enkelen de hoofdtrekken dragende van die der klasse. Deze stammen nu van het geestelijke Israël, deze klassen van de eene groote school, deze geslachten van het heilige volk, deze afdeelingen van het groote leger der strijdende kerk, hadden de discipelen te oordeelen. Dat is: zij, die steeds met Christus gebleven zijn, in Zijne verzoeking, en van den drek hoop verhoogd zijn om te zitten op eenen troon, bezitten daardoor een verborgen hoofd van beoordeeling, waardoor het hun mogelijk is over de bevinding van Gods volk te beslissen. Zij hebben schalen en gewigten waarmede zij alle belijders wegen, en aldus op troonen zitten, oordeelende de twaalf geslachten Israëls. Wij moeten het wel in acht nemen, dat het niet allen Israël is, die uit Israël zijn; waarom zij, in het oordeelen van de twaalf geslachten Israëls, onderscheid zullen maken tusschen het geestelijk zaad van Abraham, en hen, die zich alleen naar zijnen naam noemen. Neen, hun oordeel is niet, eindelijk, beslissende noch onfeilbaar; en bestaat meer in een onderscheiden dan in een vonnis vellen, overeenkomstig deze woorden: ‘De geestelijke mensch onderscheidt alle dingen.’ (1 Cor. 2:15.) Maar in onze dagen van algemeene menschenliefde, wordt ieder

leeraar, die opstaat, om onderscheid te maken tusschen de levenden en de dooden in Jeruzalem, om zijne zonderlingheid bewonderd, en geminacht om zijnen slechten en bitteren geest. Maar ik geloof, dat het werk van een Geestelijk, onderwezene en Goddelijk, gezondene dienaar is, om te doen wat de Geest hier beschrijft: ‘Te oordeelen de twaalf geslachten Israëls;’ — om zóó integaan in de bevinding van Gods volk, en zóó te ontdekken en bloot te leggen alle namaaksel en bedrog, als hij zich zelve aangenaam kan maken bij de consciëntie der menschen voor het aangezichte Gods. Maar deze geest van onderscheiding, waardoor hij zit te oordeelen de twaalf geslachten Israëls, zal hevige smaad en verachting met zich brengen. Wil hij alle belijders met de levende zielen te zamen vatten; wil hij allen, die zeggen in Jezus Christus te gelooven, in de armen van algemeene liefde omhelzen, en zonder eenigen twijfel of aarzeling aannemen als broeders allen, die dezelfde waarheden vast houden, zoo wordt hij geprezen en bewonderd. Maar indien hij komt met het tweesnijdend zwaard des Geestes, en dat tot aan het gevest stoot in verrotte harten; indien hij spreekt tot de consciëntie's der menschen, indien hij alle vermolmde steunsels en ijdele verwachtingen ter neder werpt, zoo moet hij verdragen, wat zijn Meester lang voor hem droeg, dat zij hem noemen een duivel, een dwaas, een uitzinnige, en dulden de smaad van menschen en de verachting van den naamchristen.

Niet bij de stammen van het geestelijk Israël, maar bij de geslachten van het belijdend Israël wordt de toornigheid en vijandschap opgewekt door het oordeel, dat hij over hen uitspreekt. Hij is door verzoekingengegaan, is met den Heere steeds gebleven in Zijne verzoekingeng, heeft eeniger mate Christus Koningrijk in zijn hart ontvangen, is verhoogd om in eenige gevoelige mate te zitten met Christus op Zijnen troon, is bekwaam om te oordeelen de twaalf geslachten Israëls, door de menschen te leiden tot den regten standaard der bevinding, en tot de onderwijzingen des Heiligen Geestes in het hart. Eene bevindelijke bediening zal derhalve altijd met kruis vergezeld gaan, zal altijd gehaat en tegengestaan worden in elke stad, of dorp waar zij komt.

Wanneer een mensch maar eens begint in de kracht des Heeren den hoogvliegende belijder neder te werpen, en den nederigen en zachtmoedigen te verhoogen, den hongerigen met het goede te spijzen en den rijken ledig weg te zenden; wanneer hij vrijmoediglijk strijdt tegen aller schepselen Godsdienst, en verklaart, dat wie sterft zonder door den Heiligen Geest zonde en zaligheid geleerd te hebben, zal sterven onder den toorn Gods, — dan wordt hij onmiddellijk een man van een bitteren en bedilzuchtigen geest genoemd. Duizende tongen en pennen verheffen zich tegen hem, en van alle zijden openbaren zich valsche geruchten en smadingen. Maar zoo hij het werk des Heeren getrouw volbrengt, zal hij van Hem door dat alles veilig geleid worden.

Nu, vrienden! kunnen wij de onderzoekingen uitstaan? Als gij de regte Godsdienst hebt, behoeft gij niet te vreezen om gewogen te worden. Wat winkelman zal bevreesd zijn wanneer hij de opzieners van wigten en maten de stad ziet rond gaan? Zou hij het zijn, die eerlijke gewigten in zijnen winkel heeft; of hij, wiens maten te klein en gewigten te licht zijn? Wie vreest den commies dan de smokkelaar? Wie beeft voor de politie dan de dief? Wie vreest den regter dan de misdadige? Zoo mag de onoprechte in de Godsdienst, wiens consciëntie, wanneer zij nog niet met een brandijzer is toegeschroeid, tegen hem getuigt — ik ze?, hij mag wel beven onder een hartdoorzoekende bediening; hij moge wel heengaan met te zeggen: ‘Deze mensch is van een al te bitteren en hardvochtigen geest, dan dat ik hem zou hooren.’ Doch niet zijn geest ergert u, maar de ontdekking en vaste vingerdrukking op eene bedorvene plaats in uw harte doet u tegenspartelen. Maar indien God u eerlijk en oprecht maakte voor Hem, zoo zult gij zeggen: ‘dat mijne Godsdienst gewogen worde, want ten eenigen dage zal ik in de weegschaal gewogen worden, en staan voor den Regter van levenden en dooden. Alle dingen zijn naakt en geopend voor de oogen Desgenen, met Wien ik te doen heb. O! laat mij beproefd worden in dit leven, om niet in het toekomstige verworpen te worden. Dat mij hier het gerigt gesteld worde naar het rigtsnoer en de gerechtigheid naar het paslood, opdat ‘de beproeving mijns geloofs bevonden worde te zijn tot lof, en eer, en heerlijkheid, in de openbaring van Jezus Christus.’

Laat mij nu kort herhalen en eenige bijzonderheden nagaan van het werk, hetwelk ik trachtte te schetsen uit mijnen tekst. Laat ons niet vergeten, dat de discipelen te dier tijd zwak waren in het geloof. Ja, zij waren eenigermate der Goddelijke onderwijzing deelachtig; zij ondervonden iets van des Geestes werk in hunne harten; maar wij waren nog niet gedoopt met den Heiligen Geest en met vuur. Dat was bewaard voor het Pinksterfeest. Evenwel, hadden zij kennis aan verzoekingeng, zij wisten wat het was, gehaat te worden van de wereld, uitgeworpen door de belijdende menigte, beschoten te zijn door den Satan, en geoefend en benaauwd te worden in hunne zielen. Ook wisten zij wat het was, eenigermate het Koningrijk van Christus in hunne harten

te ontvangen, want het was de genade en schoonheid van Christus, die hunne genegenheden uithaalde. 'Heere! tot wien zullen wij gaan,' zeide Petrus voor allen, 'Gij hebt de woorden des eeuwigen levens.'

Wij zien hier het pad waarin de verlost wandelen. Laat ons onzen toestand nevens hetzelfde beproeven. Mijne vrienden! heeft uwe Godsdienst u ooit den haat der wereld, de verachting van Geestledige belijders uitgelokt? U ten doelwit gesteld van de kwaadaardigheid des satans, en de vijandschap van hen, die den naam hebben dat zij leven, terwijl zij dood zijn? Zijt gij een volk, afgescheiden van de wereld? Is uw naam een doelwit van de pijlen der boosheid? — Zoo niet; dan zijt gij geen navolger van den vervolgd en verachten Nazarener. Gij weet niets van het volgen der voetstappen van Hem, die veracht en gesmaad werd van de menschen, en Wiens naam een spreekwoord was onder het volk. Maar wat weet gij dan ook van benaauwende verzoeken? Of werdt gij nooit verzocht tot wantrouwen, tot wanhoop, tot vermetelheid, tot alles wat hatelijk en afschrikkelijk is, hoewel gij in de kracht van den Heere Heere, bekwaamd werd te strijden, en 'tot den bloede toe tegen te staan, strijdende tegen de zonden?' De Heere heeft denzulken een Koningrijk verordineerd — 'ik verordineer u het Koninkrijk.' 'O!' zegt misschien de arme beproefde ziel, 'ik heb behoefte aan het deelgenootschap van dit Koningrijk. Wanneer gij spreekt van beproevingen verzoeken, kan ik u genoegzaam nakomen. Ik kan u nog al volgen zoo lang gij spreekt van de hijgingen der ziel naar Christus; hoe de ziel geoefend wordt met vreeze en beving; hoe er een slingeren en omwenden plaats heeft in de rusteloze middernachtelijke ternederliggingen, door het hijgen en zuchten naar den Heere, dat Hij Zich zelf met kracht mogt openbaren. En wanneer gij spreekt van een hongeren en dorsten naar de gerechtigheid; een roepen tot God uit een beladen hart, onder een drukkend besef van schuld, dan kan ik in dit alles u nakomen. Maar wanneer gij zegt, dat er een Koningrijk is, en dat dat Koningrijk is regtvaardigheid, en vrede, en blijdschap in den Heiligen Geest; dan gevoel ik mij buiten gesloten, ik kan er niet in gaan. Ik sta te kloppen, maar vind geene opening van het paleis. Ik sta buiten en zie geen boodschapper, die mij in Zijne kamer brengt. Ik roep en bid, maar Hij schijnt doof voor al mijne smeekingen.'

Nu, zie op de discipelen. Zelfs na dat de Heere van hen gescheiden was, en hun de beloften van den Trooster gegeven had, hadden zij te wachten tot den dag des Pinksterfeestes om gedoopt te worden met den Heiligen Geest. Maar de openbaring van dit Koningrijk is bestemd, het is besloten, het is verordineerd, het is bepaald, onveranderlijk en onherroepelijk bepaald. 'Ik,' zegt de Zoon van God, 'Ik verordineer u het Koningrijk.' Het is een gedeelte van Mijn eeuwig besluit, een gedeelte van Mijnen onherroepelijken raad: Ik — de Zone Gods; Ik — op Mijn gezag — op Mijn eigen regt — 'Ik verordineer u het Koningrijk.'

Als Hij dan een Koningrijk verordineerde, heeft de ziel, gaande door verzoeken, deszelfs openbaring af te wachten; zij moet voortworstelen, tot dat zij aangedaan wordt met kracht uit de hooge. Zij moet wachten op den Heere, zuchten aan Zijne voeten, tot Hem roepen, totdat Hij haar geeft te gelooven in Zijnen naam, en met vasten mond betuige: 'Mijn Heere en mijn God!'

Tot u dan die zóó de verzoeken kent, die geoefend wordt met beproevingen, die Jezus navolgt als de eenigste hoop van uwe onsterfelijke zielen — tot u, gelijk als tot de Apostelen, spreekt onze Heere: — 'Gij, die met Mij gebleven zijt in Mijne verzoeken. Ik verordineer u het Koningrijk.' Tot u, die niet gaat in een verzekerd pad, in een berusten in die leer, in eene antinomiaansche luiheid en vermetelheid; die niet gezeten zijt op een verhevenen berg, waar noch dauw noch regen is; die niet bedolven zijt in de wereld, noch overweldigend met hoogmoed; maar in armoede des geestes ligt aan Christus voeten, zoekende naar de druppelen van Zijn verzoenend bloed, en vastelijk voor u genomen hebt, om met den Apostel 'niets anders te willen weten, dan Jezus Christus, en Dien gekruisigd;' — tot u zegt de Heere: 'Ik verordineer u het Koningrijk.' En nu, (ik spreek tot hen, die beangst en verlegen zijn in hunne consciëntie) beschreef ik niet de hijgende begeerten uwer zielen, wanneer ik sprak van een inwendig Koningrijk van genade, door de kracht des Heiligen Geestes geopenbaard en opgerigt? Gij weet, dat niets dan eene geopenbaarde zaligheid u vergenoegen kan. Gij hebt waarheden beproefd, en bevonden dat, tenzij ze door den gezegenden Geest aan uwe harten verzegeld werden, zij zonder kracht of geur voor u waren. Gij hebt onderzocht inzettingen, en schoon goed als zij zijn op hare plaats, gij ondervondt dat zij op zich zelve geene vertroosting gaven; gij hebt beproefd onderscheidene boeken en authours, maar zij hebben u duister, stomp en doodig gelaten. Gij hebt leeraars hooren prediken, en evenwel zijt gij somtijds meer ternedergeworpen uit de kerk gekomen, dan gij daar ingingt. Gij hebt beproefd de goede meening van menschen, en een gebroken rietstok bevonden; gij hebt beproefd uw eigen hart, maar vondt het verradelijk en arglistig, uwe voornemens, maar zij werden overwonnen, uwe sterkte, maar zij was zwakheid, uwe natuur, maar vondt die tot het diepste geheel bedorven. En daarom, ontledigd en arm gemaakt, naakt en nooddruftig, zucht gij naar eene ontdekking van Jezus, naar de zoete en liefelijke bezoeken Zijner liefde aan

uwe ziel. En als gij aan uwe dagelijksche bezigheden zijt, elk naar het zijne, dan is er een verborgen bidden des harten tot den Heere. Er is een inwendig zuchten, hijgen en roepen des harten naar Hem, 'gelijk een hert schreeuwt naar de waterstroomen.' — Tot u zegt de Heere: 'Ik verordineer u het Koninkrijk, opdat gij eet en drinkt aan Mijne tafel; — om te eten Mijnsch vleesch, dat waarlijk spijs, en te drinken mijn bloed, dat waarlijk drank is.' 'Alle dingen zijn uwe, doch gij zijt Christi, en Christus is Gods.' O, arme hongerende ziel! zijt gij niet verlangende naar deze geestelijke lekkernijen? En gij die een geestelijken trek hebt, gevoelt gij geen' honger naar dit hemelsch feestmaal? Is niet alles ongenoegzaam buiten Jezus' bloed, genade en heerlijkheid? Maar merk dit wel, wanneer gij komt te zitten op troonen en oordeelen de twaalf geslachten Israëls; wanneer gij zegt: 'de bevinding van dezen is gebrekkig, en die van genen is slecht', wanneer gij verklaart, dat deze mensch niets is dan eene vermete le huichelaar, en die mensch is opgeblazen met een' naam van te leven, terwijl hij dood is, wanneer gij den kinderen Gods zegt, dat zij lager moeten zinken in de diepsten van verootmoediging, vóór zij kunnen zitten op Christus troon, dat zij moeten hebben een verbroken hart, een verslagenen geest, en eene teedere consciëntie, vóór Jezus Zich openbaart aan hunne zielen; wanneer gij oordeelt de twaalf geslachten Israëls, door het rigtsnoer te stellen aan hunne harten, — verwacht dan den haat en smaad van allen om Jezus wil; verwacht dan de kwelling van den duivel, verzoeken van uw hart, en verafschuwing van Geestledige belijders. Maar verwacht dan ook de zoete genieting en Hemelsche vertroosting van Jezus, wanneer Hij u wegvoert van de menschen om u bij Hem te bewaren, en verbergt van het gedruisch en den twist der tong, om Zich zelve in al Zijne kracht en heerlijkheid aan uwe ziel te openbaren.

AMEN.